
UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 04 01 010 2

T.S.

$10.— 249

שאלות לאמיות

העמדות ברום עולם היהדות והיהודים.

מאת

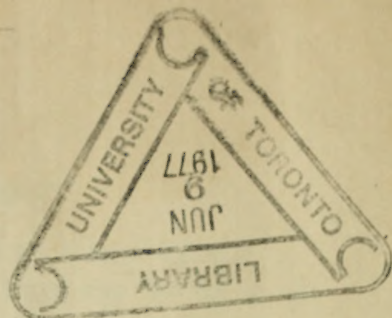
דר. לואיס א. אלכסנדר.

חברת ראשונה.

ציוניות התבוללות, אוגנדה.

נויארק, תרס״ה.

דפוס א. ח. ראזענבערג, 50 קאנאל סט., נויארק.

מקטרה ומנשה

לזכר הורי הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו:

לאבי היקר, הישר באנשים

אברהם בן נחמן

ולאמי היקרה, הישרה בנשים,

מוסע בת אברהם

מאת בנם המוקיר זכרם בכל עת תמיד

המחבר.

ראשית דבר.

בדמי לבבי ובדמעות עיני אנכי כותב את הדברים האלה. לבי חלה על שבר בת עמי אשר נפלה שדודה באשמת רפאי אליל בימים הראשונים וגם בימינו אלה הה, רפאי אליל מחבשים פצעיה. כל הנה הוא אחד מנטפי דם לבבי וכל מלה הוא אחד מרסיסי דמעות עיני היורדות על שבר בת עמי, אשר מתבוללים ואונגדים באו עליה להשחיתה....

בראותי את המעשים הנוראים הנעשים במחנה הציונים ואת השערוריות הנוראות הנעשות בשם הציוניות לא יכלתי עוד למשול ברוחי ולהתאפק מהביע רגשי לבבי הסערים בקרבי למראה החזיון הזה; לא יכלתי לשבת בהשקט ובמנוחה ונלאיתי נשא בדמיה מכאוב לבבי בראותי איכה הציוניות סובלת חרפה מהמתבוללים ובוז מהאונגדים.

נמרתי אמר לגלות המסכה הנסוכה על שמי הציוניות. נפשי לא תנוח עד אשר יצלח בידי לבער את הקוצים מכרם הציוניות. כאהבתי העזה לעמי ולארצי הבערת בלבי באש להבה אשר לא תכבה, כן בערת חמתי בהמתבוללים והאונגדים. על כן אזרתי כגבור חלצי לצאת המערכה נגד המרדים בעמם והבוגדים בארצם.

מלחמה לי בהמתבוללים והאונגדים, לא אחת מפני המתבוללים ולא אירא מפני האונגדים, כציוני נאמן לדתי, לשפתי לעמי ולארצי, אחוה דעי גלוי לכלם כי שונא בנפש הנני להמרדים בעמם ולהפושעים בארצם.

ירו חציכם בי! גוי אתן למכים ולחיי למרטים, פני לא אסתיר מכלמות ורק. האמת נר לרגלי, בלי משא פנים אביא במשפט עלילות המתבוללים והאונגדים. מטרתי בזאת החברת היא: לקרב את המרחקים בזרוע ולאגד את כל הציונים לאגדה אחת ללחם מלחמת עמנו בהמתבוללים והאונגדים שונאי עמנו לאמנו וארצנו ולעשות רצון הציוניות בלבב שלם לא לטען בצע בצע ולנחל כבוד.

אקוה כי דברי לא ישובו ריקם, כי אם יכו שרשיהם עמק עמק בלב הציונים:

פרק א

קיום עמנו.

על שלשה עמודים קיום עמנו עומד: על היהדות, על הלאמיות, על הציוניות. שלשתן הנה שלשלת אחת, משזרת מחוטים יהודיים, לאמיים וציוניים; שלשלת, אשר חוליותיה מחברות ומתלכדות אלה באלה והיו לאחת. שלשתן אחוזות וקשורות זו בזו מדבקות יחדו ולא תתפררנה לעולמים. המאמין בשלשתן יאמין בקיום עמו, המכחש באחת מהן מכחש בקיום עמו.

תעודתנו עלי אדמות, כפי הכתוב בתורה, שנוי בנביאים ומשלש בכתובים, היא: כי נהיה לעולמים: „עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב" ובידעו נאמנה, כי תעודתנו תאבד וכעשן תכלה, אם נחיה על פי חקי הגוים, נשב בין עמים אחרים ונתחתן בבנות הארץ, על כן נתן לנו ה' תורת אמת, ארץ ישראל והזהירנו מקחת בנות נכר, ובכן נהיתה התורה ליסוד הראשי אשר היהדות בנויה עליה וארץ ישראל לאבן הפנה, אשר הציוניות נוסדת עליה, ובין התורה (היא היהדות) מעבר מזה ובין ארץ ישראל (היא הציוניות) מעבר מזה תעמוד בתוך הלאמיות (היא טהרת המשפחה), לכל תמוט עולם ועד.

חקי התורה, מולדת היהדות היו: להבדיל עם ישראל מן העמים. עד היום הזה יתפלאו החכמים הגדולים אשר על הארץ על גדל חכמתם ועמקם המעידים, כי ממקור אלהים חצבו ויסודתם בהררי קדש. מאמרים אין מספר, המפזרים בכתבי הקדש, בתורה נביאים וכתובים, בתלמודים ומדרשים ובספרות ישראל הכללית, יספרו בשבח ארץ ישראל, מולדת הציוניות, וכל אנשי רוח הידעים תהלכות החיים יעידו, כי טהרת המשפחה היא אבן הפנה אשר הלאמיות בנויה עליה.

בכרות ה' בריתו את אברהם ויבחרהו להורות לכל ישבי תבל דעת ה' והדרך אשר ילכו בה, בחר אז ה' גם בארץ כנען ונתנה לו ולהבאים אחריו לנחלה ולאחזת עולם, להיות להם לארץ סגלה, אשר ממנה תצא תורה ואורה לכל העמים, אשר על פני האדמה.

אברהם אבינו הבין, כי הבדילהו ה' מכל גויי הארץ, כאשר הבדיל את ארץ כנען מכל ארצות תבל, על כן לא רצה להתחתן בבנות כנען, יושב הארץ, מיראתו, כי תהיינה למכשול לתעודתנו עלו אדמות ויצוה את עבדו, זקן ביתו, המושל בכל אשר לו לאמר: "לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני". גם יצחק צוה ואמר ליעקב בנו: "לא תקח אשה מבנות כנען". משה הקים את האסור הזה—לבלי התחתן בבנות נכר—לחק עולם. על כן אמר: "השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ... ולקחת מבנותיו לבניך וזנו בנותיו אחרי אלהיהן והזנו את בניך אחרי אלהיהן". "ולא תתחתן בם. בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך. כי יסיר את בנך מאחרי ועבדו אלהים אחרים. וחרה אף ה' בכם"... בטרם מותו קרא יהושע לכל ישראל ויאמר אליהם: "ונשמרתם מאד לנפשתיכם... ודבקתם ביתר הגוים... והתחתנתם בהם והם בכם... והיו לכם לפח ולמוקש ולשטט בצדיכם ולצנינים בעיניכם".

הנסיון הורנו לדעת כי צדקו אבותינו ומורינו במשפטם: כאשר נצמדו לפנים אלפים מישראל לבעל פעור על ידי בנות מואב, ככה יצמדו בני ישראל ובנותיו בימינו אלה לאלהים אחרים על ידי התחתנות בעם נכר.

למען טהר משפחות ישראל, אלצו עזרא ונחמיה, טרם שובם אל ארץ ישראל, את היהודים, להוציא את הנשים הנכריות אשר לקחו להם בבבל. וכאשר נשמר את תורתנו, שהיא חיינו וארך ימינו, ונוקיר את ארצנו, ארץ ישראל, כן עלינו לשמר את לאמיותנו—לבלי התערב בגויי הארץ, אשר אנחנו יושבים בקרבם, יען כי ההתבוללות היא הסכנה היותר גדולה לקיום עמנו, ומתנגדת היא להיהדות, להלאמיות ולהציונית. הה! כבר רבים חללים הפילה ההתבוללות במחנה ישראל ואין קצה להרגיהו!

פרק ב.

המתבוללים.

המתבוללים מכחשים בהיהדות, בהלאמיות ובהציוניות, לוקחים נשים מבנות הארץ, לא יוקירו את עברנו, ולא ידאנו לעתידנו. הם לא יבינו

תעודת עם ישראל עלי אדמות, לאין ואפס נחשבו בעיניהם המעשים אשר קרו את אבותינו על אדמת קדש ואותנו בארצות פזורנו. עין המתבוללים צרה בקיום עמנו, על כן יעשו כל אשר ביכלתם למחות שם ישראל מספר התולדה, למען שלא יחשב עוד כעם נבדל בין עמי הארץ—וכההלניסתים מלפנים יתחברו עתה המתבוללים לגויי הארץ. כל ישעם הוא: להיות נחשבים כעמי הארץ, ועל כן יתאמצו בכל מאמצי כחם להשכיח מקורם העברי על ידי התבוללות. אך הם יאבדו כאבד ההליניסתים ועמנו לעולם יעמוד.

אין קצה להכעס והמכאובים אשר סבלו בני ישראל מאיביהם בנפש אלה זה שנות אלפים. המה היו מעולם מרת רוח להיהודים הנאמנים לה׳, לעמם ולארצם וימיטו על עמנו חרפת עולם. כשונאי בני שם יחפשו המתבוללים חפש מחפש למצוא רק מגרעות בעם ישראל, יען לא יוכלו לסלוח לנו את החטא הנורא הרבץ עלינו, בהשמיענו במרום קולנו ובאמרנו לכל עם: יהודים היינו, יהודים הננו ויהודים נהיה עד יום מותנו.

המתבוללים הפנו עורף ליהודים, בתקותם להפיק רצון מחעמים. כל מחשבתם היא: להרע ליהודים ולהשבית קיומם מן הארץ. למרות רוח אלף אלפי אלפים ורבוא רבבות יהודים, אשר בשמחה ובטוב לבב יקריבו את לבבם, נפשם ומאדם על מזבח האהבה לתורתם, לעמם ולארצם, ירמסו המתבוללים ברגל גאוה כל דבר אשר בשם ישראל יכנה, או על מצחו התוה תו עברי; יחללו כל קדש בכרם ה׳ צבאות ובבני בלי תרבות אינם חסים על כבוד עמם ואומרים לנו: כי אין תעודה להיהדות, אין אחרית להלאמיות ואין תקוה לציון. כל חפצם הוא לתת תהלה לגוים ולשים תהלה בישראל.

מכל האויבים אשר התיעצו והערימו סוד להכחיד שם ישראל, המתבוללים המה היותר רעים וחטאים. בהתבוללם בגוים ירצו לערות את הלאמיות עד היסוד בה, להשחית עץ עמנו, עליו וענפיו, מבלי השאיר לו אף הגזע.

המתבוללים ילמדו את שפת הארץ, למען יוכלו לצאת ולבוא בין עמה, ושפתנו, שפת ציון, לא ידעו, יבזוה וישליכוה אחרי גום כדבר אשר

אין חפץ בו. המהם תבנה שפתנו? לאפס ואין נחשבה להם הספרות העברית ויקטן כבודה בעיניהם. המהם תבנה ספרותנו? המתבוללים יכענו לחכמת ישראל ולא יינעו להבין את המאור שבה. המהם תבנה חכמת ישראל? המה יעריצו את חכמי הגוים ואת סופריהם—ואת חכמי ישראל, אלה האנשים הגדולים, המזהירים ככבבים על שמי קרות התבל ומאירים כספירים על שמי ספרותנו, ישפילו עד עפר. המהם יבנו חכמי ישראל וסופריו?

המתבוללים יקריבו את עברנו, את הוננו ואת עתידנו על מזבת האהבה לנערה יפהפיה מבנות הארץ ובעינים עצמות יכבו המתבוללים אחר נשיהם המוליכות אותם למקום שהן רוצות—למקום, שמשם לא ישובו עוד לעמנו עד עולם.... המהם נבחר לנו אנשים, שיצאו ויבואו לפנינו? היש בתוכם איש, אשר רוח אלהים בו. לנהל את עמנו ולהביאהו אל נחלת אבותיו, לציון עיר אלהים? המהם יבוא עזר לעמנו האמלל?

פרק ג.

הציונים.

שנים רבות ישבו אבותינו מלפנים בארצנו שלוים, שקטים ורעננים. פתאם התקדרו שמי חייהם בעב הענן, גרשו מנחלתם ויהיו לנעים ונדים על פני האדמה. הרוח הלאמי, הקשר האחד המקשר את כל אישי הלאם, ירד מטה מטה; האהבה לארץ מולדת כמעט מתה בלב העם; אפסו בעמנו גבורי כח לעמוד בפרץ ולהחיות רוח הדת, המחיה את עם ישראל בארצות פזורו — עד שקמו הציונים, ולכל בני ישראל בכל מקומות מושבתיהם היה אור!

על ידי הציונים נבראה הציוניות עוד הפעם ויחי רוח העם. הציוניות העירה בלב כל איש ישראל רגשות יהודיים ולאמים; הציוניות עוררה בלב בני הנעורים את התשוקה הבוערת לחקר חכמת ישראל וספרותו ולדרוש דברי ימי היהודים; הציוניות בימינו אלה היא היתד האחד אשר תקות ישראל לימים יצרו תלויה עליו.

בעוד אשר המתבוללים ישליכו שקוצים על ראש ישראל ויכסוהו בחרפת עולם ובכלמת נצח, באמרם, כי נפרד ונכרת הקשר המקשר

אברי עם ישראל יחד, ובהראותם כי בתוך עם ישראל הועם כל זיק לאמי, אשר על כן נקל לכל בן ישראל להשליך מעל פניו תולדתו, לשקר בצור חצב ובמקבת בור נקר, לצאת החוצה, להתחתן בבת נכר, להתערב בגוים ולהיות כאחד מהם — יראו הציונים לדעת, כי הקשר המקשר אברי עם ישראל עודנו קים ולא ינתק לעולם, כי היהדות עודנה חיה אף כי נושאת עליה חתם תכנית הזקנה והדרת שיבה עליה חופפת: כי הרוח הלאמי עוד לא הועם בקרב לב ישראל וככחו אז, בהיות ישראל על אדמתו, כחו עתה, בהיותו מפזר ומפרד בין העמים זה שנות אלפים, וכי גם בימינו אלה נכון ישראל, כאשר מלפנים, להקריב לבבו, נפשו ומאדו על מזבח האהבה לארץ מולדתו, אם אך יבא עליו רוח ה׳, זה רוח הלאם, ויחיהו; בעוד אשר המתבוללים יעשו כל אשר בכלתם להשכיח זכר ארץ אבותינו מלבנו למען נהיה ככל הגוים, יעבדו הציונים בכל לבבם, נפשם ומאדם לברא עוד הפעם מרכז אחד לכל עם ישראל הנודד בגוים, תל, אשר כל ישראל יהיו פנים אליו — ציון, קרית חנה דוד. בלב הציונים נטועה אהבה עזה לה׳, לתורתם, לדתם, לשפתם, לספרותם, לעמם ולארצם; אבל בלב המתבוללים הועמה האהבה הקדושה הזאת ונהפכה לשנאה, ובכן בונדים המה בה׳ בתורתם, בדתם, בשפתם, בספרותם, בעמם ובארצם.

המה אינם מתרועעים עם יתר העם ואינם מארחים לחברה עמם, ובכל זאת אחר עזבם את העם והתבוללם בגוים, יעשו במחשך מעשיהם לפרש רשת ולעור עיניהם למען אשר יאמין בהם, ואז יוכלו לפרש כנפי ממשלתם עליו להשתרר עליו כאות נפשם, ובזה הם אומרים לעשות להם שם ולהיות נחשבים כמנהיגי ישראל.

פרק ד.

האוגנדים *)

כמעט שנבראה הציוניות, והנה האוגנדים באו לבלעה בעודה באבה ולחסם הדרך בעד הציונים, לבלי הניחם לבא אל ארץ כנען. רוח האוגנדים,

*) זה עתה יצא לאור שיר מצוין: „לאוגנדה לא נלך״ מאת ידידי המשורר יחזקאל לעוויט.

אשר הביאו המתבוללים במחנה הציונים הסב רעש נורא, מהומה רבה ומבוכה גדולה מאין כמוה, לרוע בין הציונים המפוזרים והמפורדים בכל רחבי תבל.

וכמו שדעות המתבוללים, בנוגע להיהדות ולהלאמיות אינן עומדות על עמודים חזקים, כי אם תלויות על בלימה, ככה דעות האונגדים בנוגע להציוניות תלויות באויר ואין להן על מה שתתמכנה. הם חפצים לקרוע הקשר הלאמי, המקשר את ישראל עם ארצו, ולכן יתאמצו להוליכהו אל ארץ אחרת, אל ארץ, שבה, ברבות הימים, יכחד שם ישראל, ולא יהיה עוד זכר ללאמיותו.

בהרחקק ישראל לשתי מפלגות: לציונים ולאונגדים — נחלש כח הציוניות. ומי אשם בזה? האונגדים, אשר רוח המתבוללים מדבר מתוך גרונם. כהמתבוללים, אשר עשו שמות בהיהדות ובהלאמיות, יעשו האונגדים שמות בהציוניות, וענן וערפל פרושים על מושגם הלאמי. המתבוללים, בהצותם על היהדות, הלאמיות והציוניות, התאחדו עם האונגדים לאגדה אחת ויעזרו אלה את אלה. ובאמת המתבוללים נאים להאונגדים והאונגדים נאים להם... ואם ישובו המרגלים שנשלחו לתור את אוגנדה ויאמרו לנו: "טובה הארץ מאד מאד" נאמר להם: לכו שמה, שבו בארץ והאחזו בה, ואנחנו, הציונים, נלכה אל ארץ אבותינו, ובשם ציון נדגול".

פרק ה.

אספות

חזיונות זרים נראים במחנה העברים. חזיונות אשר ימלאו לבות רואיהם עצב ויגון ויעוררו גועל נפש בהישרים בישראל. היאמן כי יספר, כי יהודים המכנים עצמם ציונים, יעשו אספות בעד המתבוללים, המדברים בעד אוגנדה? היאמן כי יספר, כי יהודים, המכנים עצמם ציונים, יקבלו בשמחה ובטוב לב את המתבוללים המואסים בציון ובוחרים באוגנדה? היאמן כי יספר, כי יהודים, המאמינים בהיהדות, בהלאמיות ובהציוניות, יוכלו לשמוע דברי מתבוללים ואונגדים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות? היאמן כי יספר, כי אלה אשר פנו עורף להיהדות, להלאמיות ולהציוניות, בזו כל קדש, נתנו שם ישראל לגדופים ולקחו להם נשים מבנות עם נכר, יהינו לדבר גבהה, גבהה על עתידות

ישראל ואין פצה פה ומצפצף? בראותנו את המחזות המנאכים האלה, לא נדע, אם למלא שחוק פינו, או להזיל דמעה כמים!....

היהין אשכנזי לבא בקהל אשכנזים ולדבר נגד עמו, לאמיותו וארצו? האם לא ירגמוהו באבנים? היזיד צרפתי לבא בסוד צרפתים ולדבר נגד עמו, לאמיותו וארצו? האם לא יקראו אחריו מלא? והיהודים הציונים שומעים חרפתם מפי המתבוללים והאונגדים ואינם מוחים, ותחת גרשם בכלמה, עוד יקרבום כמו נגיד, כאלו הם גואלי ישראל! האם יש צחוק מר וגדול מזה? האם לא לחרפת עולם תחשב להציונים הרמיה הזאת? אהה, ה' אלהים! האם כה השפל רוח היהדות, הלאומיות והציוניות בישראל? האם באמת מת כל רגש כבוד בקרבו? האם בתמם יאמינו הציונים, כי המתבוללים, הדורשים בטיב ההתבוללות והאונגדים, הבוגדים בארצם, יהיו העמודים הימינים, אשר כל בית ישראל ישען עליהם? וההמון, אשר לא יוכל להבין את מעשי המתעים האלה, ואשר אך למראה עיניו ישפט, יריע לקראתם; האספסוף, אשר בקרב הציונים, ירקד לפניהם; הצבועים החנפים יעמדו על ידיהם ויענו אמן בכל כחם לכל הגה היוצא מפיהם. — על כן ירהבו הנערים האלה בזקנים מהם בשנים ובחכמה ויבלעו את הקדש בזדון....

פרק ו.

ארץ ישראל.

"כי ה' אלהיך מביאך אל ארץ טובה, ארץ נחלי מים, עונות ותהמות יוצאים בבקעה ובהר, ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון; ארץ זית שמן ודבש, אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה; ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת" (דברים ח. 7-8-9)

אויר ארץ ישראל טוב מאד הנהו; אדמתה פוריה, שמנה ודשנה, כלה משקה ומכוסה במרעה טוב; אפיקים רבים ונחלים אדירים יורדים מן ההרים הגבוהים להשקותה לארכה ולרחבה ולהעשירה בכל מיני מגדים;

מעינות מים חיים נוזלים מן הגבעות הנשאות, הסובבות אותה מכל העברים; בה נמצאים שדות חמד, המוציאים רב תנובות, ועמקים נחמדים למראה ומלאים פרחים מפרחים שונים; בה נמצאים עצי פרי רבים מאד, דגן וארז למכביר, מיני ירקות לאין מספר. מציון כלילת יופי יצאה התורה לכל עמי הארץ, ודבר ה׳ מירושלים, רבתי בגוים, לכל יושבי תבל, על כן בחר ה׳ בציון לשום ולשכן שמו שם ואוה למושב לו.

ארץ ישראל היא ברוכה ונאורה. היא היתה המרכז האמצעי להדעת, הדת והאמונה; מהוללת ומודעת היא בדברי ימי ישראל על ידי המעשים, אשר נעשו בתוכה; בה מלכו מלכים גדולים וחזקים ושרים נכבדים עמדו לימינם; בה חזו חזי יה ונבאו נביאי אל. ההמיר גוי ארצו? מי שמע כזאת? מי ראה כאלה? והמתבוללים והאונגדים יאמרו להמיר ארץ ישראל בארץ נכריה ולהוליך אותנו במדבר, בארץ ערבה ושוחה, בארץ ציה וצלמות, בארץ לא עבר בה איש, ולא ישב אדם שם....

אבל למרות רוח המתבוללים והאונגדים, לא נפיר את השבועה, אשר נשבעו אבותינו על נהרות בבל! ותמיד בשופר נרים קולנו ונשמיע בשער בת רבים: „אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי“....

פרק ז.

אל המתבוללים.

מתבוללים! מדוע אתם מתנשאים לאמר: אנחנו נמלוך על היהודים?“ האם בגאוה ובגדל לבב תשתררו עלינו? האם לא תרעו ולא תבינו, כי העם ישנא אתכם תכלית שנאה? הכי אין עינים לכם לראות, כי נפש העם בחלה בכם, וכי אף האספסוף אשר בקרבו יצא לקראתכם וימחא כף?

איכה תזידו לכנות את עצמכם בשם יהודים, אחרי כי היהדות בקוץ מכאיב, והלאמיות כסלון ממאיר בעיניכם? איכה תהינו לדבר בשם ישראל, אחרי כי כל ישעכם הוא—להכחיד שם ישראל? האם כבה בקרב לבבכם פנימה זיק הבושה האחרון?

בהצותכם על ה׳, תורתו, עמו וארצו, מדוע לא תצאו מקהל היהודים להראות לעין כל, כי אין לכם חלק ביהודים ולא נחלה בארצם? או מדוע לא תלבשו שחורים ללכת אל מקום שאין מכירין אתכם למען תוכלו לעשות כל מה שלבבכם חפץ? התדמו כי העם ידום ולא יפתח פיו להשיב חרפתכם אל חיקכם ולהוכיח מריכם על פניכם? אתם אומרים: „שפתנו, שפת הארץ, אתנו, מי אדון לנו?“.... אבל הרשוני נא, אדוני „הגדולים“ לאמר לכם, כי חוג מבטכם קטן מאד, ועל כן לא תוכלו לראות נכחה והנכם רק תועים ומתעים, שוגים ומשגים!....

רוח העם כלו גבוה הוא ועולה למעלה מרוח איש יחידי, אשר יחשוב בלבו, כי בינתו תעל על בינת עמו. ואם הראיתם לדעת, על ידי התבוללכם בגוים, כי אין חפצכם בקרבת העם—העם גם הוא יענה אתכם לאמר: „גם אנכי בחלה נפשי בכם, נמאסתם בעיני! מי בקש מידכם רמוס חצרות בית אלהינו? הכבדו ושבו בבתיכם!“

אבל לשוא תעמלו לגנב לב העם, למען יהיה בידכם כחמר ביד היוצר. כל עמלכם יהיה לריק וכל תרמיתכם מאפע; עוד מעט ותפקחנה עיני העם וידע להבדיל בין אויביו לאוהביו....

פרק ח.

אל האוגנדים.

אוגנדים! מאין בא אליכם הרוח הרע לפנות עורף לציון ולדרש בטוב אוגנדה? הצרי אין בציון, כי תשימו פניכם אל אוגנדה? המבלי אין גברים נכונים לעלות לציון, כי תאבו לקחת אותנו אל אוגנדה? מדוע תכנו את עצמכם בשם ציונים, אם תמאסו בציון ותבחרו באוגנדה? הנשמעה נבלה כזאת? הוי אליכם, אוגנדים! עד מתי תדברו אל העם בשפת הלקוח, בשפת רמיה? עד מתי תקחו את לב העם בדברים, אשר אין להם שחר? עד מתי אתם מבקשים לסכל תקות הציונים ולהפר עצתם? עד מתי אתם מזידים להניא את העם מעלות ירושלימה?

דעו לכם, כי ציון היא היסוד, אשר כל בית הציוניות נשען עליו, ועל כן לחרפת עולם ולכלמת נצח יחשבו הציונים לבכר את השנואה אוגנדה, על האהובה, ציון!

הלחם נלחמו משה ויהושע, דוד ושלמה, החשמונאים והבאים אחריהם בעד ארץ נכריה ולא בעד ארץ כנען, ארץ ישראל, אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו לנחלה ולאחזת עולם? השר רבנו יהודה הלוי את שירתו הנפלאה על ארץ אחרת ולא על ציון?

אהה, ה' אלהים! איכה השלכה משמים ארץ תפארת ציון, עד כי גם אלה המכנים בשמה, יכזבו לה ויאמרו לאוגנדה שפחתה: „מטך יבנה ישראל"!

אך לשוא יהיה עמלכם. לא תוכלו למחות מקרבנו את האהבה לציון, אשר הכתה שרש עמוק עמוק בלבנו ולעולם לא תכבה.

פרק ט.

אל הציונים.

„הֵאָסְפוּ אֶל תַּחַת דִּגְלֵנוּ,
כָּל דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹם צִיּוֹן אַרְצֵנוּ,
כָּל אִישׁ, אֲשֶׁר לִבּוֹ לֹא מֵת....."

(יְחֶזְקֵאל לֶעוּויט).

ציונים! אליכם אקרא מרחוק ומקרוב: מי לה' אלי! מי להיהדות אלי! מי להלאמיות אלי! מי להציוניות אלי! נצא למלחמה על אויבינו ונלחמה מלחמת ה', מלחמת היהדות, הלאומיות והציוניות, מלחמת החפש והדרור! לכו ונלחמה בעד קיום עמנו! חזקו ונתחזקה בעד יהדותנו, לאומיותנו וארצנו ארץ ישראל ויהודה! טהרו את היהדות מאת הדעות הנכריות, אשר הביאו המתבוללים למחננו; שמרו את הציוניות, למען אשר לא יוכלו בני עולה, אלה המתבוללים והאוגנדים, לנגוע בה עוד הפעם לרעה.

עד מתי, ציונים, תלכו בחשך, ולא תראו כי זרים המה מעשי המתבוללים והאוגנדים? פקחו עיניכם וראו את השערוריות הנוראות הנעשות בקרבכם בשם הציוניות! צאו ממחבואיכם, אשר נחבאתם שמה! הרימו ראש! דברו! כתבו! למען ידע ישראל, מי המה הציונים האמתים ומי המה הציונים המתחפשים, אשר הנם אך כספחת להציוניות. —

האם אין כל רוח בקרבכם לעמד בפרץ לפני שונאיכם, האומרים להרוס כל תקותכם עד היסוד? הבוז לכם, ציונים! אם המתבוללים לא יבושו לבגוד בהיהדות ובהלאמיות והאוגנדים לא יכלמו לעזב את ארצם — מדוע תבושו ותכלמו להתפאר בהיהדות ולאהוב את ארצכם?

זכרו ואל תשכחו, כי מרה תהיה אחרית הציוניות, אם נשמע בקול שונאינו בנפ"ש, אלה המתבוללים והאוגנדים, אשר יעשו בערמה מעשיהם, להבאיש ריח ציון בעיני העם.

חוב קדוש עליכם, ציונים, לצאת המערכה כגבורים משכילים ולהסיר את החרפה, אשר השליכו המתבוללים והאוגנדים, על בית ישראל. ציונים! האם באמת טחו עיניכם מראות, כי דבר בליעל יצוק בהמתבוללים, בדברם על לבבכם להמיר ציון באוגנדה? לו היה לבבם שלם עם ארץ אבותינו, ארץ ישראל, לא היו מבקשים להם ארץ אחרת.

אל תבקשו עזר מהמתבוללים! הן הם הפנו עורף לכם, ומה לכם ולהם? אל יסיתו אתכם בני בריוני אלה, כי גאלת ישראל תצא מאוגנדה.

אל תתערבו, ציונים, עם שונים, המשנים את טעמם לפי רוח הפוליטיקה! סורו, ציונים, מעל אהלי האנשים האלה! גרשו מפניכם את נביאי השקר! גרשום הלאה! ציון על שפתם ולבם אל אוגנדה! ציון בפיהם, אך לא ברוחם! גרשו את המתבוללים והאוגנדים הלאה, לבל יהיו לנו לפוקה על דרכנו, דרך העולה בית אל! גרשו את המסיתים מקרבכם, אשר רק כבוד עצמם הם דורשים ולהבנות מחרבנכם הם חפצים.

אמרו להם: „תהי נא מריבה בינינו! כי לא אנשים אחים אנחנו!" אמרו להם: „סורו, סורו! אל תגעו ברעיוננו הקדוש!" אמרו להם: „בסודנו אל תבא נפשכם ובקהלנו אל יחד כבודכם!"

פרק י.

אל כל בית ישראל.

עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעפים? למה תעמדו מרחוק? מדוע לא תתנו יד עזרה להציונים הלחמים מלחמתכם ביד חרוצים?, האחיכם יצאו ויבאו למלחמה ואתם תשבו וידיכם טמונות בצלחת? קומו,

אחי! נצא למלחמה נגד המתבוללים והאוננדים! הבאמת תשליכו אחרי גוכם תורתכם הקדושה, אם כל התורות המוסריות; אמונתכם הטהורה, אשר ממנה תוצאות לכל האמונות השוררות, המתהלכות בתבל ארצה; ספרותכם הנעלה, אשר אין כמוה ליופי בכל הספרותיות, כדבר אשר אין חפץ בו ותלכו אחרי המתבוללים, אשר יאמרו פנול לכל אשר תאמרו קורש, ואחרי האוננדים, החפצים להמיר ארצנו בארץ חדשה מקרוב באה, אשר לא שערוה אבותינו?

המתבוללים והאוננדים בדאים המה, ואף הציונים אמת יהנה חכם. החלניסתים מלפנים הביאו רעה רבה על ישראל, ועתה יביאו רעה רבה על ישראל המתבוללים והאוננדים ההולכים בעקבותם. וכאשר לא נושע ישראל בימי אנטיוכוס על ידי ההלניסתים, כי אם על ידי הלאומיים, כן לא יושע ישראל בימינו אלה על ידי המתבוללים והאוננדים! שאלת היהודים לא תפתר על ידי המתבוללים וארצנו לא תבנה על ידי האוננדים!

איה מצאה חכמת ישראל קן לה, בהתנבד הרדיפות הנוראות על ישראל, בין הציונים או בין המתבוללים? מי הורה דעה, מי הבין שמועה—הציונים או המתבוללים? מי הגדיל את התורה והאדירה, הציונים או המתבוללים? שם מי נודע לתהלה בספרות העברית, שם הציונים או שם המתבוללים? מי המה היהודים. הציונים או המתבוללים? מי המה הציונים, הציונים או האוננדים? למי יש הצדק לדבר בשם היהדות והלאומיות, להציונים או להמתבוללים? למי יש הצדק לדבר בשם הציוניות, להציונים או להאוננדים?

מדוע לא תעמדו לימין אוהביכם. אלה הציונים, אשר בארץ? קומו, אחי! עזרו לנו, הציונים, להתגבר על כל המכשולים הגדולים העומדים על דרכינו! עמדו לימיננו, באו תחת דגלינו, דגל ציון — ואלהי ישראל לא יעזבנו עד אשר יביאנו אל המנוחה ואל הנחלה לארץ אבות.

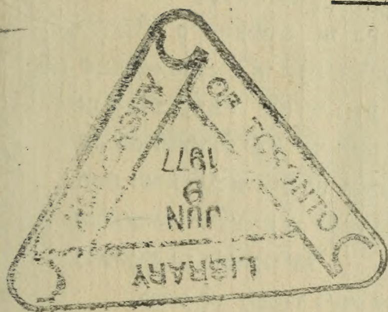
אחי כל בית ישראל! אל תתנו להיאוש להתגנב ללבבם פנימה! הלא שמעתם, הלא ראיתם, כי עמים רבים גדולים ועצומים, עמדו עלינו לכלותנו, ובכל זאת לא עלתה בידם להשמידנו ולהכחיד שמנו מן הארץ,

ככה, האמינו, לא יצלח בידם לעשות אתנו ככה גם לימים יוצרו, אף אם ישיבונו עד דכא.

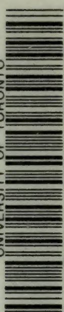
כקץ הימים יזרח לנו השמש כבהימים, אשר ישבנו על אדמתנו, כי לא אבד נצחנו מאל, עוד יש תקוה לאחריתנו להתנער מעפר שפלותנו ולשוב ולחיות חיים חפשים בארצנו, ארץ הפלאות, שבה עמדה ערש ילדותנו, ובה החלו חיינו הלאומיים והמדיניים להתפתח ולהתרסם.

עוד „יעקב אבינו לא מת"! עוד לא אבדה תקותנו! הבה נקוה, הבה ניחל, כי הציונים ישובו מהמלחמה בעד קיום עמנו וזר הנצחון על ראשם, עוד מעט—וישראל הנע והנד ישוב אל ארצו וישב בה, כבשנים קדמוניות, וראו כל עמי הארץ „כי ישראל נושע בה' תשועת עולמים".

תם.

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00315017 4